

Τριγυρνοῦνε οἱ μέλισσες τὴν ἀνωμεριὰ
πλευρίζουν τὸ χάος δλόγυρα
τὴν σημαία τοῦ σκολαρχείου.

Γιώργος Καραχάλιος

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Χτυπᾷ ὁ ἥλιος τὶς πόρτες
Τάκ — Τάκ...
Τάκ... — Τάκ...
μοῦ ἀποκρίνεται τὸ σπῖτι
ὅπως καρφώνεται τὸ ξύλο.
Ἐπὶ τὴν κορυφή φαίνεται ἡ θάλασσα.
Τσακισμένα καράδια.
— Ἐλα, ἔλα νὰ δεῖς
δὲν ἔχει σκέπη γιὰ τοὺς πεθαμένους.
— Σὰν μεγαλώσω θὰ γίνω χορεύτρια.
Κανείς - κανείς δὲν βλέπει.
— Θὰ γίνω χορεύτρια.
Καθὼς κατεβαίνει τὸ πρωὶ
μένει δλόγυμη ἡ ψυχὴ
μὲ τὰ χέρια στραμμένα στὸ χῶμα.
— Ἐλα, ἔλα νὰ δεῖς τὸ φεγγάρι
πῶς κρέμμεται στὸ θυθό.
Ἐπὶ δὲν ἔχει ἀνάπαυση.
Τὰ χέρια εἶναι ὕγρα
γεμάτα νερὸ καὶ φόβο.
— Ποτὲ δὲν κοίταξα πέρα ἀπ' τὰ γαλάζια βουνά.
Ὅμως ἀπὸψε δὲν βλέπω τίποτα.
— Μένουμε σ' ἓνα πλῆθινον σπῖτι
θυμάμαι.
Τρὸτ — τρὸτ
οἱ πέτρες στὰ πέταλα τ' ἀλόγου.
Τρὸτ — τρὸτ
ὁ ἄνεμος στὶς πευκοθελόγες.
Παίξαμε κρυφτὸ τριγύρω στὸ πηγάδι
κι ὁ τυφλὸς μουρμούριζε
— Λίγο φωμάκι γιὰ τ' ἀποθαμένα σας.
Πλάφ ! ἡ πέτρα στὸ νερὸ
:
Λέγαμε,
ἄμορφος ποῦ εἶναι ὁ χειμώνας
σὰν ἔρθει μὲ τὸ καλὸ.
:
Ἐρχονται καλπάζοντας οἱ μέρες.
Συλλογιέμαι ὅλη νύχτα τὴ βροχὴ καὶ τὸ χιόνι
ποῦ τὰ σκέπασε ὅλα.

Τὰ βουνὰ ποὺ μᾶς ἀνάστησαν τρέχουν αἷμα.
Τὸ ποτάμι κουβαλᾷ πέτρες ἀπ' τὸ βουνό.
Βλέπω τὰ μερμήγκια ν' ἀφήγουνε τὶς τρύπες τους.
Ἀδειανὸς οἱ στοῦς κι ὁ ἀέρας σφυρίζει.

—Τρέξε !

Ὁ οὐρανὸς εἶναι κόκκινος καὶ θρέχει.

Τότε ἡ μάνα ἔσυρε φωνή.

—Τρέξε !

Οὐρλιασε καὶ μάδησε τὰ μαλλιά της.

—Τρέξε !

Εἶναι κοπέλα ἡ ἐλευθερία μου εἶπες.
Κατηφορίζουν οἱ κρανοφόροι μὲ σιγουριά.

Στηρίζεται ἡ γυναίκα

στὸν κορμὸ τῆς ἀχλαδιᾶς

κι ἀφήνει τὴν ἄμμο

νὰ κυλήσει ἀπ' τὰ μάτια της.

—Σ' αὐτὸ τὸ πηγάδι ἔπεσε νὰ γλυτώσει.

Ἔνα - ἕνα κόβουν τὰ δέντρα.

:

:

Αὐτὰ τὰ μάτια πρέπει νὰ ἦταν γαλανά.

Ἐδῶ, νομίζω, ὑπῆρχε μὰ ἐκκλησία.

Σπίτια, δέντρα, ποτάμια.

Τσιριτιλίπ.

Τσιριτιλίπ. . . ὁ σπουργίτης.

Στὸ χέρι τῆς καρδιάς αὐτὴ ἡ γραμμὴ

πάει δόξια κι ἐνώνεται

ἐνώνεται μὲ τὸν οὐρανό.

—Φύγετε, φύγετε !

Εἴστε σημαδεμένος.

Καὶ νὰ τοὺς πείτε,

σὰν πάτε κεῖ

δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶνε.

Ἡ κόρη μου πέθανε

λουλούδι δεκατριῶν χρονῶν.

(Οἱ «Λωτοφάγοι», ἀπόσπασμα)

Βασίλης Κάσσος

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ φθινόπωρο ραγίζει τὸν καιρὸ

Καθὼς ἕνα δάκρυ ραγίζει τὴ σιωπὴ

Ἡ ὁμίχλη ξηλώνει τοὺς δρόμους

Τοὺς τυλίγει κουβάρι

Καὶ τοὺς κρύβει στὸν κόρφο της

Ἡ ὁμίχλη εἶναι μὰ σταφιδασμένη γριά

Ποὺ φάχνει ὅλονυχτὶς τὰ σκουπίδια